

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବା ତୁମକୁ ଯେଉଁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ରିଦ୍ଦି ସିଦ୍ଦି ଅର୍ଥାତ୍ ତନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ, ପାଠପଢ଼ାରେ କୌଣସି ଛୁ ମନତ୍ର ଦ୍ଵାରା କାମ ହୁଏ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କୁହାଯିବ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ — କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ଦେବତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାରୂପୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ଉପରୁ ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଇଚ୍ଛା ପାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ କୁହାଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ଖାଲି ହୋଇଯାଏ, ସେମାନେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ଇଚ୍ଛା ପେନୀ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ କୁହାଯାଏ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଏକ ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଏପରି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି, ଏହାକୁ ସ୍କୁଲ ଅଥବା ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ । ଏଠାକୁ ଦୂର-ଦୂରରୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କ’ଣ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ? ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଆମେ ପାଠପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ, ଯିଏ ପାଠ ପଢ଼ାନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ କୁହାଯାଏ । ଉଗବାନୁବାଚ ହିଁ ଗୀତା ଅଟେ । ଏଥିରେ ଅନେକ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଗୀତା ହିଁ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଗୀତା ପୁସ୍ତକ ଇଚ୍ଛାଦି ହାତରେ ଧରି ପାଠ ପଢ଼ାଉ ନାହାନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି ଉଗବାନୁବାଚ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଉଗବାନ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚତର ଉଚ୍ଚ ଉଗବାନ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳଲୋକକୁ ହିଁ ବିଶ୍ଵ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କୁହାଯାଉଛି । ଖେଳ ବା ଡ୍ରାମା କୌଣସି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ହୁଏ ନାହିଁ, ଏହିଠାରେ ହିଁ ନାଟକ ଚାଲୁଛି । ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ୮୪ ଜନମ ଚକ୍ରର ନାଟକ । ଏହା ହେଉଛି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା କାହିଁକି ନା ଉଚ୍ଚତର ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଉଗବାନ । ଏବେ ତୁମକୁ ତାଙ୍କର ମତ ମିଳୁଛି । ବାକି ଏଠାରେ ଦ୍ଵିତୀୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ । ଜଣେକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ସର୍ବଗତ୍ଵିମାନ, ଇଚ୍ଛାର ଅଲମ୍ବିତ ଅଧୋଗତୀ ଅଧୋଗତୀ । ଅଧୋଗତୀର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି କଳିଯୁଗ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କାହା ପାଇଁ କଳିଯୁଗ, କାହା ପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅଥବା ତ୍ରେତାଯୁଗ । ନା । ଯେବେକି ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆଁ ହିଁ ନର୍କ ତେବେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ କି ଆମ ପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗ, କାହିଁକି ନା ଆମ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଦୋଳିତ ଅଛି । ଏକଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ ତାହା ପୁଣି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା ବସି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଭାରତବାସୀ ସେ ସମୟରେ ନିଜକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ଏବେ ନିଗତ୍ୟ କଳିଯୁଗୀ ନିଜକୁ କଳିଯୁଗୀ ବୋଲି କହିବେ । ଏମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଥିବା ସମୟରେ ତାକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କୁହାଯାଉଥିଲା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ନର୍କକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵର୍ଗ କୁହାଯିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ନିଜ-ନିଜର ମତ ରହିଛି । ଏଠାରେ ଧନର ସୁଖ ରହିଛି ତେଣୁ ନିଜକୁ ସ୍ଵର୍ଗବାସୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ମୋ ପାଖରେ ତ ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ବିବେକ କହୁଛି ନା । ଏହା ତ ନର୍କ । ଯଦିଓ କାହା ପାଖରେ ୧୦-୨୦ ଲକ୍ଷ ଥିବ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏହା ହେଉଛି ରୋଗୀ ଦୁନିଆଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନିରୋଗୀ ଦୁନିଆଁ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଦୁନିଆଁ ହିଁ ରହିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହାକୁ ଯୋଗୀମାନଙ୍କର ଦୁନିଆଁ କୁହାଯିବ, କଳିଯୁଗକୁ ଭୋଗୀ ଦୁନିଆଁ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ ଯୋଗୀମାନେ ହିଁ ରହିବେ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ବିକାରର ଭୋଗ ବିଳାସ ନଥାଏ । ଏହା ଏକ ସ୍କୁଲ ଅଟେ ତେଣୁ ଏଥିରେ ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ କ’ଣ ଶକ୍ତି ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ? ସ୍କୁଲରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ, ଆମେ ଅମୁକ ହେବୁ । ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ କୌଣସି ଜାଦୁ, ଛୁମନତ୍ର ଅଥବା ରିଦ୍ଦି-ସିଦ୍ଧିର କଥା ଅଛି । ଏହା ତ ହେଉଛି ସ୍କୁଲ । ସ୍କୁଲରେ କ’ଣ ରିଦ୍ଦି-ସିଦ୍ଧି କଥା ଥାଏ ? ପାଠପଢ଼ି କେହି ଡାକ୍ତର, କେହି ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନିରାଶ୍ରୟ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ପବିତ୍ର ନିଗତ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଁ ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦୁନିଆଁ ପୁରୁଣା ହେବା ପାଇଁ ଆହୁରି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବରଷ ବାକି ଅଛି । କଳିଯୁଗ ପରେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବରଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସୁପ୍ରିମ୍ ସୋଲ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତାଙ୍କର ଆଉ କୌଣସି ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ଶିବଙ୍କୁ

ନିରାକାର ହିଁ କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କର ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ନାହିଁ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ପାରଟ ବଜାଇବାକୁ ଆସିଲେ ହିଁ ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ମିଳୁଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବ ତୁମେ ହେଉଛ ଶାଳିଗ୍ରାମ । ଶିବ ଏବଂ ଶାଳିଗ୍ରାମମାନଙ୍କର ପୂଜା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । କାହିଁକି ନା ଚୈତନ୍ୟରେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଠାରେ କିଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିଯାଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ମହିମା କରାଯାଉଛି ଅଥବା ପୂଜା କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ପୁରବଦନମ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଏହି ଜନ୍ମରେ ତ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମାର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜନ୍ମରେ ତ ବହୁତ ଲିଙ୍ଗ (ନେତା) ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ-ଭଲ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଏଠାରେ ବହୁତ ଭଲ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ଷଟାମ୍ବ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଠାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନାମ କାହାର ଗାୟନ ହେବା ଉଚିତ୍ ? ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିଏ ? ଉଚ୍ଚତର ଉଚ୍ଚ ତ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଏବଂ ତାଙ୍କର ମହିମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା । ଦେବତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସର୍ବଗୁଣ ଥିଲା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି ନା । ସେମାନେ ଥିଲେ ପବିତ୍ର, ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଲିକ ଥିଲେ, ତାଙ୍କର ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥାଏ । କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ପବିତ୍ର ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ, ଅପବିତ୍ରଙ୍କୁ ପୂଜ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଅପବିତ୍ର ସଦାବେଳେ ପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । କନ୍ୟା ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବାରୁ ତା'ର ପୂଜା କରାଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସିଏ ପତିତ ହେବା ପରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପତିତ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମୟରେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ତାହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ, କଳ୍ପଯଗ ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଥିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ସଂହ୍ରାଂ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସୁଖରେ କେହି ମନେ ପକାଉ ନାହାନ୍ତି । ଏହା ଭାରତର ହିଁ କଥା ଅଟେ । ବାବା ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁଣି ଭାରତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏବେ ଯଦି ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଯାଇ ମନ୍ଦିରରେ ଦେଖ । ଦେବତାମାନେ ସମୟରେ ପବିତ୍ର, ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ମୁଖ୍ୟ-ମୁଖ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ସମୟରେ ପାବନ ଥିଲେ । ଯଥା ରାଜା-ରାଣୀ ତଥା ପରଜା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମୟରେ ପତିତ । ସମୟରେ ଡାକୁଛନ୍ତି — ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଅଥବା ବରହମ୍ବ ବୋଲି ମାନିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର, ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ରୂପରେ ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ତାଙ୍କର ସଠିକ୍ ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ଶରୀର ଧାରଣ କରିଲେ ତୁମର ନାମ ରଖାଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇଥାଏ । ୮୪ ଜନ୍ମ ତ ଦରକାର ନା । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ହୋଇନଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୂଆ ଥିଲା, ରାଜତ୍ୱସ୍ୱ (ନୀତିନିଷ୍ଠ) ଥିଲା । ଏହି ଦୁନିଆ ପୁଣି ଅନରାଜତ୍ୱସ୍ୱ (ନୀତିଭ୍ରଷ୍ଟ) ହୋଇଯାଇଛି । ତାହା ହେଉଛି ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ, ସେଠାରେ ସମୟରେ ସତ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତକୁ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ କୁହାଯାଉଥିଲା । ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ ହିଁ ପୁଣି ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ ହେଉଛି । ସତ୍ୟବାବା ହିଁ ଆସି ସତ୍ୟଖଣ୍ଡର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ସମ୍ରାଟ ବା ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ । ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ସେ ସବୁ ମିଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଉଚ୍ଚ ସମ୍ପଦ ଅଟେ, ତାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ନିରବୁଦ୍ଧିଆ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କିଏ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିରବୁଦ୍ଧିଆ କିଏ କରାଉଛି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ନିଜେ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ ପୁଣି ଏଠାରେ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଥରେ ମାତ୍ର ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବଗକ୍ତିମାନ କୁହାଯାଉଛି । ଏଭଳି ଦୃଷ୍ଟି କେହି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆମେ ସର୍ବଗକ୍ତିମାନ କହିବା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଥିବା କେହି ଜଣେ ଅଛନ୍ତି । ପତିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ ଶକ୍ତି ନଥାଏ ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଥାଏ ତାହା ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ କମି କମିଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନତାର ଶକ୍ତିଥିଲା ତାହା ତମୋପ୍ରଧାନ ଶକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି ମୋଟରରେ ତେଲ ସରିଗଲେ ମୋଟର ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଏ । ଏହି ବ୍ଲାଟେରୀ (ଆତ୍ମା) ତୁରନ୍ତ ତିସରାନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ, ଏହାକୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ମିଳୁଛି । କଳ୍ପଯୁଗ ଶେଷରେ ବ୍ଲାଟେରୀ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଯିଏ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଲିକ ଥିଲେ, ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଶକ୍ତି କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ଶକ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଘରୁ ନିର୍ଗତ ଏ ପେନୀ (ମୂଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀନ) ହୋଇଯାଇଛି । ଭାରତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିବା ସମୟରେ ଘରୁ ପାଉଣ୍ଡ (ମୂଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀନ) ଥିଲା । ରିଲିଜିୟନ୍ ଜର୍ମାଲ୍ (ଧର୍ମ ହିଁ ଶକ୍ତି) ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଦେବତା ଧର୍ମରେ ତାକତ ରହିଛି । ସେମାନେ ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଲିକ ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ କ'ଣ ଶକ୍ତି ଥିଲା ? କୌଣସି ଲିଭିବାର ଶକ୍ତି ନଥିଲା । ସର୍ବଗକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ବୁଦ୍ଧିବାକୁ ହେବ ଶକ୍ତି କେଉଁ ଦିନିଷ ଅଟେ ?

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମ ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲା ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ବିଶୁଦ୍ଧ ମାଲିକ ବଦଳରେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଗୋଲାମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହି ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ତୁମର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଛତାଇ ନେଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଭାରତବାସୀ କାଙ୍ଗାଲ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ, ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଅଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ତାକତ । ଯାହାକି ସର୍ବଗକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା

ମିଳିଥାଏ । ସାଇନ୍ସ (ବିଜ୍ଞାନବଳ) ଏବଂ ସାଇଲେନ୍ସ (ଶାନ୍ତିର ବଳ)ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ଲଢେଇ ଚାଲିଛି । ତୁମେ ସାଇଲେନ୍ସରେ ରହୁଛ, ତା'ର ବଳ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ସାଇଲେନ୍ସର ବଳ ନେଇ ତୁମେ ସାଇଲେନ୍ସ ଦୁନିଆ (ଶାନ୍ତିଧାମ)କୁ ଚାଲିଯିବ । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନିଜକୁ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା କରିଦେଉଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ବହୁତ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଛ । କିନ୍ତୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଦ୍ଵାରା ରାସ୍ତା ହିଁ ମିଳୁନାହିଁ । ତମୋଫରାଣ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ, ପାଠ ପଢାକୁ ଶକ୍ତି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରଥମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ ଏବଂ ପୁଣି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ତାର ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଏଥିରେ ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନ୍ତି ଯେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ତୁମେ ଅଭିନେତାମାନେ ପାର୍ବଧାରୀ ନା । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ନାଟକ । ଆଗରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନାଟକ ଚାଲୁଥିଲା, ସେଥିରେ ଅଦଳ ବଦଳ ହୋଇପାରିବ । ଏବେ ତ ପୁଣି ବାଇସ୍କୋପ (ସିନେମା) ହେଲାଣି । ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାଇସ୍କୋପର ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବୁଝାଇବା ସହଜ ହେଉଛି । ତାହା ଛୋଟ ବାଇସ୍କୋପ, ଏହା ବଡ଼ ବାଇସ୍କୋପ ଅଟେ । ନାଟକରେ ଅଭିନେତା ଇତିହାସକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଡରାମା । ଥରେ ଯାହା ସୁଟି ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ବଦଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ ବେହଦର ବାଇସ୍କୋପ ଅଟେ । ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଅମ୍ବାଟଙ୍କୁ ଶକ୍ତି କହିଥା'ନ୍ତି ତଥାପି ନାମ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ତାଙ୍କୁ ଅମ୍ବା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ସିଏ କ'ଣ କରିଯାଇଛନ୍ତି ? ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅମ୍ବା ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଟନ୍ତି । ଅମ୍ବା ହିଁ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ତୁମେ ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛ ଏବଂ ତୁମକୁ ପବିତ୍ରତାର ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପବିତ୍ରତା ପୁଣି ଅଧ୍ୟାୟ ପରମ୍ପରା ରାଲୁଛି । ପୁଣି ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ରତାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି କି ଆସି ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ ଏବଂ ପୁଣି ଗାଇତ୍ ମଧ୍ୟ ହୁଅ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମଆତ୍ମା, ସୁପ୍ରିମାଙ୍କର ପାଠପଢା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ସୁପ୍ରିମ (ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ହେଉଛି । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ରକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ଏଠାରୁ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଛନ୍ତି, ବାବା ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଫରକ ଅଛି ନା । ସେହି ସଦା ପବିତ୍ର ପିତା ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବେ ଏବଂ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ ତେବେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ । ଏବେ ସେ ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ପିତା, ମୋର ତ ରଥ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର, ନଚେତ୍ ଆତ୍ମା କିପରି କହିବ । ରଥ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ତେଣୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର, କୌଣସି ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ିର ରଥ ନୁହେଁ । ମୋତେ ମନୁଷ୍ୟର ରଥ (ଶରୀର) ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଇବେ । ସେମାନେ ପୁଣି ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ିରେ ବସିଥିବାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ କୌଣସି କୌଣସି ଦୀବଦନତୁଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ସେବା ହେଉଛି, ସେହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହେଉ ନାହିଁ । କୁକୁରକୁ କେତେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । ଘୋଡ଼ାକୁ, ଗାଈକୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । କୁକୁରମାନଙ୍କର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଏସବୁ ସେଠାରେ ହେବ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କ'ଣ କୁକୁର ପାଲିବେ ?

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ତମୋଫରାଣ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ତ ଘୋଡ଼ା ଆଦି ଏଭଳି ନିଆ'ନ୍ତି ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ରାବଣ ହିଁ ତୁମର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏପରି କରି ଦେଇଛି, ଇଏ ତୁମର ଶତରୁ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଜଣାନ୍ତି କି ଏହି ଶତରୁର ଜନ୍ମ କେବେ ହେଉଛି । ତୁମକୁ ଶିବଙ୍କ ଜନ୍ମ ବିଷୟରେ ଜଣାନ୍ତି କି ରାବଣର ଜନ୍ମ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜଣାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତ୍ରେତାର ଶେଷ ସମୟ ଏବଂ ଦ୍ଵାପରର ଆଦି ସମୟରେ ରାବଣ ଆସୁଛି । ତାଙ୍କୁ ୧୦ଟି ମୁଣ୍ଡ କାହିଁକି ଦେଇଛନ୍ତି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ କାହିଁକି ଜଳାଉଛନ୍ତି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛ, ଯେଉଁମାନେ ପଢୁ ନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ଆସିବେ! ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଦେବତା ଧର୍ମର ଥିଲୁ ଏବେ ପୁଣି ସେପଲିଙ୍ଗ (ଚାରା) ଲାଗୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ତୁମକୁ ଆସି ଏହିପରି ପଢାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିରୁପୀ ବୃକ୍ଷ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ହିସାବ ବତାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ନା । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେଶରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଶାନ୍ତିର ବଳ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତିର ବଳ ଦ୍ଵାରା ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଟଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ମାୟାର ଗୋଲାମୀରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବେ, ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ସୁପ୍ରିମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଠପଢି ଆତ୍ମାକୁ ସୁପ୍ରିମ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ରତାର ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ନିଜେ

ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କର ଗାଈତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:-

ବିଘ୍ନକାରୀ ଆତ୍ମାକୁ ଶିକ୍ଷକ ମନେ କରି ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ଅନୁଭବୀ ମୂରତ ହୁଅ ।
ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବିଘ୍ନକାରୀ ଆତ୍ମା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଆଗକୁ ବଢାଉଥିବା ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଅନୁଭବୀ କରାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ମନେ କର । ଯେବେ ନିନ୍ଦା କରୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମିତ୍ର ବୋଲି କହୁଛ, ତେବେ ବିଘ୍ନକୁ ପାସ୍ କରାଇ ଅନୁଭବୀ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ କୁହାଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ବିଘ୍ନକାରୀ ଆତ୍ମାକୁ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଘ୍ନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରାଇବାର ନିମିତ୍ତ, ଅଟଳ ଅଟଳ କରିବାର ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏହା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାରି ଅଧିକ ଅନୁଭବର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ଅଭିଯୋଗର ଫାଇଲକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଫାଇନ୍ ଏବଂ ରିଫାଇନ୍ ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳତାରୁ ଅତି ସଫଳତା ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଗାନ୍ତି ***